

Til

Folketinget - Skatteudvalget

L 31 D- Forslag til Lov om ændring af ligningsloven (Ophævelse af særregel for eksportmedarbejdere).

Hermed sendes i 5 eksemplarer svar på spørgsmål nr. 44 af 29. april 2008.

Kristian Jensen

/ Ivar Nordland

Spørgsmål 44:

Ministeren bedes redegøre for forholdet til EU-retten, såfremt lovforslaget ikke vedtages.

Svar:

Som det fremgår af bemærkningerne til det oprindelige lovforslag L 31, og som det ligeledes fremgår af mine kommentarer til udefra kommende henvendelser og af mine besvarelser af de spørgsmål, som skatteudvalget har stillet, er det regeringens klare opfattelse, at eksportmedarbejderfradraget ikke er i overensstemmelse med EU's statsstøtteregler.

Jeg skal minde om det helt grundlæggende forhold, at EU-retten har forrang for national ret. Hvis Danmarks nationale regler siger X, og EU-retten siger Y, så er det Y, der gælder.

Hvis lovforslag L 31 D ikke bliver vedtaget, vil situationen være den, at et flertal i Folketinget ønsker at opretholde en ordning, som regeringen efter bedste overbevisning mener er ulovlig. I en sådan situation vil regeringen i teorien – og jeg siger udtrykkeligt i teorien – have tre muligheder.

Den første mulighed er, at regeringen kan tage situationen til efterretning og lade eksportmedarbejderfradraget fortsætte, som om intet var hændt. Det siger formentlig sig selv, at dette ikke er en realistisk mulighed.

Danmark – og vil sige regeringen og Folketinget – har en *pligt* til at følge EU-retten. Lige så vel som Danmark som EU-medlemsstat har en pligt til at efterleve domme fra Domstolen, har Danmark også en pligt til at indrette sine nationale regler efter EU-reglerne. Det har vi en traktatmæssig forpligtelse til at gøre. Danmark kan ikke mod bedre vidende opretholde en national regel, som strider mod EU-retten.

Hvis vi gjorde det alligevel, ville vi selv have leveret alt det skyts, der ville være nødvendigt, for at Kommissionen ville kunne føre en sag mod os ved Domstolen. Danmark ville ikke have nogen chance for at vinde en sådan sag.

En ting er, at Danmark ville tabe sagen og dermed alligevel blive tvunget til at fjerne eksportmedarbejderfradraget. Værre er, at Kommissionen vil kunne kræve den ulovlige statsstøtte tilbagebetalt 10 år tilbage i tiden. Vi vil ikke have argumenter mod noget sådant, da vi beviseligt ville være i ond tro ved at opretholde eksportmedarbejderfradraget. Kommissionen vil blot kunne henvise til Folketingets behandling af L 31.

Den anden – og mindst lige så urealistiske – mulighed er, at regeringen konstaterer, at den danske lovgivning ikke er i overensstemmelse med EU-retten. EU-retten har som nævnt forrang for national ret, og der kunne argumenteres for, at regeringen på dette grundlag blot kunne se bort fra eksportmedarbejderfradraget.

Der kunne utvivlsomt føres mange juridiske diskussioner om denne problemstilling, men lad mig blot konstatere, at en sådan mulighed ikke indgår i mine overvejelser.

Det fører frem til den tredje og for mig at se eneste realistiske mulighed. Hvis Folketinget ikke vedtager L 31 D, har regeringen ikke anden mulighed end at søge det ulovlige eksportmedarbejderfradrag lovliggjort.

Lovliggørelse af eksportmedarbejderfradraget vil kun kunne ske på én måde, og det er, at Kommissionen godkender fradraget efter statsstøttereglerne. Danmark skal med andre ord anmelde (notificere) eksportmedarbejderfradraget til Kommissionen som en statsstøtteordning med henblik på at opnå Kommissionens godkendelse.

Her vil vi stå med en usædvanligt dårlig sag. For det første er der sagens rent saglige indhold – støtte til dansk eksport, hvilket forvrider konkurrencen. Dernæst har regeringen i forbindelse med fremsættelsen og behandlingen af L 31 gentagne gange selv argumenteret for, at vi anser eksportmedarbejderfradraget for at være i strid med EU-reglerne. Det vil på denne baggrund være mere end vanskeligt at opstille en troværdig argumentation over for Kommissionen for det modsatte synspunkt.

Kommissionen vil i forbindelse med en sådan anmeldelse rutinemæssigt udbede sig oplysninger om, hvorvidt statsstøtteforanstaltningen (eksportmedarbejderfradraget) allerede er sat i værk, idet det er forbudt for medlemsstaterne at iværksætte statsstøtteforanstaltninger, som ikke er godkendt. I overensstemmelse med sandheden ville vi være nødt til at erkende, at dette er tilfældet.

Danmark ville med andre ord som en ren tilståelsessag være nødt til at erkende, at vi har givet ulovlig statsstøtte i mere end 20 år. Ulovlig statsstøtte skal som før nævnt tilbagebetales, og det kan ske 10 år tilbage i tiden. Vi kan hermed komme i den situation, at vi bliver stillet over for et krav om, at skatteværdien af eksportmedarbejderfradraget for de seneste 10 år tilbagebetales af støttemodtagerne.

Jeg vil gerne tilkendegive, at jeg ikke ser andre muligheder end at anmelde eksportmedarbejderfradraget til Kommissionen med henblik på godkendelse efter statsstøttereglerne, hvis Folketinget ikke skulle vedtage L 31 D. Jeg vil gerne tilføje, at jeg anser chancerne for at få eksportmedarbejderfradraget godkendt efter statsstøttereglerne for at være minimale.

Jeg anser det kort sagt ikke for muligt at opretholde eksportmedarbejderfradraget. Vi kan afskaffe fradraget på den ”hårde” måde ved at blive tvunget til det af Kommissionen eller Domstolen – med risiko for krav om tilbagebetaling – eller vi kan gøre det på den ”bløde” måde ved at afskaffe fradraget selv.

Jeg skal på denne baggrund så kraftigt, som det er mig muligt, opfordre til, at lovforslag L 31 D vedtages.